

Pridiga pri maši na beatifikaciji (27. september)

Celotno besedilo pridige, ki jo je imel kardinal Angelo Amato na slovesnosti beatifikacije Álvара del Portilla.

5. Okt. 2014

1. »Pastir po meri Kristusovega Srca, goreč služabnik Cerkve.«[\[1\]](#) To je po besedah papeža Frančiška portret blaženega Álvара del Portilla, dobrega pastirja, ki tako kot Jezus pozna in ljubi svoje ovce, vodi v

ogrado tiste, ki so se izgubile, obveže ranjene in okrepča bolne ter dá zanje svoje življenje.[2]

Novi blaženi je bil že kot mladenič poklican, naj sledi Kristusu, da bi bil pozneje skrben služabnik Cerkve ter da bi po vsem svetu oznanjal slave polno bogastvo njegove odrešilne skrivnosti: »Kajti njega [Kristusa] oznanjamo, ko vsakega človeka spodbujamo in vsakega človeka poučujemo z vso modrostjo, da bi vsakega napravili popolnega v Kristusu. V ta namen se tudi trudim in bojujem, z njegovo močjo, ki v meni silovito deluje«.[3] Blaženi Álvaro je to oznanjevanje Kristusa Odrešenika uresničeval v popolni zvestobi križu ter obenem z zglednim evangeljskim veseljem ob težavah. Zato liturgija danes zanj uporablja apostolove besede: »Zdaj se veselim, ko trpim za vas in po svoje dopolnjujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim

bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev.«[4]

Vedro veselje v bolečini in trpljenju je značilnost svetnikov; in blagri – tudi tisti najbolj bridki, kot na primer preganjanje – niso nič drugega kot hvalnica veselju.

2. Blaženi Álvaro je junaško živel številne kreposti, kot so vera, upanje in ljubezen. Te krepostne navade je uresničeval v luči blagrov krotkosti, usmiljenja in čistosti srca. Pričevanja o njem so enodušna. Poleg njegovega izrednega, popolnega duhovnega sozvočja s svetim ustanoviteljem ga je odlikovala tudi njegova velika človečnost.

Priče potrjujejo, da je bil Álvaro že kot otrok »fant z zelo veselim in zelo vedoželjnim značajem, ki nikoli ni povzročal težav«; »bil je ljubezniv, preprost, vesel, odgovoren, dober ...«[5]

Od svoje matere, gospe Clementine, je podedoval zgledno vedrost, tenkočutnost, nasmeh, razumevanje, lastnost, da je dobro govoril o drugih ljudeh, ter preudarnost v presojanju. Bil je pravi kavalir. Ni bil gostobeseden. Inženirska izobrazba je prispevala k njegovemu ostremu umu ter k jedrnatosti in natančnosti, s katero je takoj prešel naravnost na bistvo problemov in našel rešitev zanje. Pri drugih je vzbujal spoštovanje in občudovanje.

3. Njegova tenkočutnost v odnosih z drugimi ljudmi je bila združena z izrednim notranjim bogastvom, kjer je izstopala milost enotnosti med notranjim življenjem in neutrudno apostolsko gorečnostjo. Pisatelj Salvador Bernal trdi, da je skromno prozo vsakdanjega dela preoblikoval v poezijo.

Bil je živ zgled zvestobe evangeliju, Cerkvi in papeževemu učiteljstvu.

Vedno, ko je prišel v baziliko svetega Petra v Rimu, je zmolil Vero pred grobom apostola Petra in Pozdravljena Kraljica pred podobo svete Marije, *Mater Ecclesiae*.

Izogibal se je slehernemu personalizmu, ker je drugim posredoval resnico evangelija in celovitost izročila, ne svojega lastnega mnenja. Evharistična pobožnost, marijanska pobožnost in češčenje svetnikov so hranili njegovo notranje življenje. Božjo navzočnost je obdržal živo s pogostimi molitvenimi vzkliki in ustnimi molitvami. Med najbolj običajnimi sta bila: *Cor Iesu Sacratissimum et Misericors, dona nobis pacem!* ter *Cor Mariae Dulcissimum, iter para tutum*; prav tako vzklik, namenjen Mariji: *Sveta Marija, naše Upanje, Dekla Gospodova, Sedež modrosti*.

4. Odločilen trenutek njegovega življenja je bil klic v Opus Dei. Pri

enaindvajsetih letih, leta 1935, je po srečanju s svetim Jožefmarijem Escrivajem – ki je bil tedaj mlad, triintridesetletni duhovnik – velikodušno odgovoril na Gospodov klic k svetosti in apostolatu.

Imel je globok čut za sinovsko občestvo – naklonjeno in učinkovito – s svetim očetom. Njegovo učiteljstvo je sprejemal s hvaležnostjo in ga pomagal spoznavati vsem vernikom Opus Dei. V zadnjih letih njegovega življenja je pogosto poljubil prelatski prstan, ki mu ga je podaril papež; s tem dejanjem je namreč potrjeval svojo popolno zedinjenost z željami Petrovega naslednika. Še posebno je podpiral njegove prošnje za molitev in post za mir, za edinost kristjanov ter za evangelizacijo Evrope.

Odlikovala ga je razumnost in poštenost pri vrednotenju dogodkov in ljudi; pravičnost, s katero je spoštoval dostojanstvo in svobodo

drugih ljudi; stanovitnost, s katero se je soočal s fizičnimi in moralnimi težavami; zmernost, ki jo je živel kot treznost in notranje ter zunanje mrtvičenje. Blaženi Álvaro je razširjal Kristusov prijetni vonj – *bonus odor Christi*[6] –, ki je aroma resnične svetosti.

5. Msgr. Álvaro del Portillo je eno od kreposti živel na posebno izjemen način. Imel jo je za nujno potrebno orodje svetosti in apostolata. To je krepost ponižnosti, ki je posnemanje Kristusa in poistovetenje z Njim, ki je *krotak in iz srca ponižen*[7]. Ljubil je skrito Jezusovo življenje in ni podcenjeval preprostih dejanj ljudske pobožnosti, kot je na primer to, da se je po kolenih povzpел do vrha *svetih stopnic* v Rimu. Nekemu verniku prelature, ki je obiskal ta kraj, pa je po *svetih stopnicah* hodil peš, ker se je imel – tako mu je dejal – za zrelega in dobro izobraženega kristjana, je blaženi Álvaro odgovoril

z nasmeškom ter dodal, da se je on po teh stopnicah povzpел po kolenih, čeprav je bilo ozračje nekoliko težko zaradi množice ljudi in slabega prezračevanja[8]. To je bil velika lekcija preprostosti in pobožnosti.

Msgr. del Portillo je bil dejansko dobrodejno »okužen« z ravnanjem našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki ni prišel, *da bi mu stregli, ampak da bi stregel*[9]. Zato je pogosto molil in premišljeval evharistično hvalnico *Adoro Te devote, latens deitas*. Na enak način je gledal na življenje Marije, ponižne Gospodove služabnice. Včasih se je spominjal Cervantesovega stavka iz *Zglednih novel*: »brez ponižnosti ni kreposti, ki bi zares bila krepost«[10]. Pogosto je izgovarjal nek molitveni vzklik, ki je v navadi med verniki Dela: »*Cor contritum et humiliatum, Deus, non despicias*«[11], skesanega in ponižnega srca, o Bog, ne zametuješ.

Zanj je bila ponižnost, tako kot za svetega Avgušтина, *domovanje ljubezni do bližnjega*[12]. Ponavljal je nasvet, ki ga je navadno dajal ustanovitelj Opus Dei, ko je citiral neke besede svetega Jožefa iz Calasanza: »Če hočeš biti svet, bodi ponižen; če hočeš biti še bolj svet, bodi še bolj ponižen; če hočeš biti zelo svet, bodi zelo ponižen.«[13] Prav tako ni pozabil, da je skromen osel služil Jezusu kot prestol ob njegovem prihodu v Jeruzalem. Tudi sošolci blaženega Álvара poleg njegove izredne inteligentnosti poudarjajo njegovo preprostost, vedro nedolžnost človeka, ki se nima za boljšega od drugih. Menil je, da je njegov najhujši sovražnik napuh. Ena od prič zagotavlja, da je bil »poosebljena ponižnost«[14].

Njegova ponižnost ni bila neobrušena, vpadljiva, odbijajoča, temveč ljubezniva in vesela. Njegovo veselje je izviralo iz prepričanja o

njegovi majhni osebni vrednosti. Na začetku leta 1994, ki je bilo zadnje leto njegovega življenja na zemlji, je na nekem srečanju z njegovimi hčerami dejal: »Tako pravim vam in sebi: vse življenje se moramo boriti, da bi postali ponižni. Na voljo imamo čudovito šolo ponižnosti Gospoda, presvete Device Marije in svetega Jožefa. Učili se bomo od njih. Borili se bomo proti lastnemu jazu, ki se nenehno dviguje kakor kača in hoče pičiti. Vendar smo varni, če smo blizu Jezusa, ki je Marijinega rodú, in ta rod bo kači strl glavo.«[15]

Za blaženega Álvara je bila ponižnost »ključ, ki odpre vhodna vrata hiše svetosti«, napuh pa največja ovira, da bi lahko gledali in ljubili Boga. Dejal je: »Ponižnost nam z obraza strga ničvredno in smešno masko, ki jo nosijo domišljavi ljudje, prezadovoljni sami s sabo.«[16] Ponižnost je priznavanje naših omejitev, vendar tudi priznavanje

našega dostojanstva božjih otrok. Največjo hvalo njegovi ponižnosti je izrazila neka vernica Opus Dei po ustanoviteljevi smrti: »Tisti, ki je v resnici umrl, je bil don Álvaro, kajti naš Oče še naprej živi v svojem nasledniku.«[17]

Neki kardinal pričuje, da ko je bral o ponižnosti v *Pravilih* svetega Benedikta ali v *Duhovnih vajah* svetega Ignacija Lojolskega, se mu je zdelo, da gleda najvišji ideal, nedosegljiv človeškemu bitju. Toda ko je spoznal blaženega Álvara in se pogovarjal z njim, je razumel, da je mogoče živeti popolno ponižnost.

6. Za tega blaženega lahko uporabimo besede, ki jih je kardinal Ratzinger izrekel leta 2002 ob kanonizaciji ustanovitelja Opus Dei. Ko je govoril o junaški kreposti, je tedanji prefekt Kongregacije za verski nauk dejal: »Junaška krepost ne pomeni, da je nekdo sam uresničil

velike podvige, temveč da so v njegovem življenju navzoče resničnosti, ki jih ni naredil on; on se je namreč izkazal kot prosojen in pripravljen, da po njem deluje Bog [...]. To je svetost.«[18]

To je sporočilo, ki nam ga danes daje blaženi Álvaro del Portillo, »pastir po meri Kristusovega srca, goreč služabnik Cerkve«.[19] Vabi nas, naj bomo sveti kakor on, naj živimo svetost ljubeznivo, usmiljeno, prijazno, krotko in ponižno.

Cerkev in svet potrebujeta velike izraze svetosti, ki bo s svojo prijetno aromo očistila strupen smrad mnogih pregreh, ki se šopirijo z nesramno vztrajnostjo.

Danes bolj kot kdaj koli prej potrebujemo ekologijo svetosti, da bi zaježili onesnaževanje nemoralnosti in pokvarjenosti. Svetniki nas vabijo, naj pripeljemo v naročje Cerkve in

družbe čist zrak božje milosti, ki prenavlja obličje zemlje.

Naj nam Marija Pomočnica kristjanov in mati svetnikov pomaga in nas varuje.

Blaženi Álvaro del Portillo, prosi za nas. Amen.

[1] FRANČIŠEK, Papeško pismo (breve) o beatifikaciji božjega služabnika Ávara del Portilla, škofa, prelata Opus Dei, 27. 9. 2014.

[2] Prim. Ez 34, 11-16; Jn 10,11-16.

[3] Kol 1, 28-29.

[4] Kol 1, 24.

[5] *Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*, 2010, vol. I, str. 27.

[6] 2 Kor 2, 15.

[7] *Mt* 11, 29.

[8] Prim. *Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*, 2010, vol. I, str. 662.

[9] *Mt* 20, 28; *Mr* 10, 45.

[10] Miguel de Cervantes, *Novelas Ejemplares: "El coloquio de los perros"*. Prim. *Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*, 2010, vol. I, str. 663.

[11] *Ps* 51(50), 19.

[12] SVETI AVGUŠTIN, *De sancta virginitate*, 51.

[13] SVETI JOŽEFMARIJA ESCRIVÁ, besede, povzete v delu A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, Rialp, Madrid 1997, str. 18.

[14] *Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*, 2010, vol. I, str. 668.

[15] *Prav tam*, str. 675.

[16] *Prav tam.*

[17] *Prav tam*, str. 705.

[18] *Prav tam*, str. 908.

[19] FRANČIŠEK, Papeško pismo (breve) o beatifikaciji božjega služabnika Álvara del Portilla, škofa, prelata Opus Dei, 27. 9. 2014.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/27-
september-pridiga-pri-masi-na-
beatifikaciji/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/27-september-pridiga-pri-masi-na-beatifikaciji/) (5. Avg. 2025)